

קולנוע

הפסטיבל

מות למציגים!

בשנה שעברה נהגו העתונאים שבקרו ב־פסטיבאל הפרטים הראשון בחיפה, מהכנסת אירחים רחבת ידים, בלו עשרה ימים נעימים במלון מנידו, הר הכרמל, החזירו להנהלת הפסטיבאל, שהרות החיה כה הוא יעקב דו"ר, דון, את התמורה במאמרי תשבחות.

השנה חש דוידון עצמו חוק, נהג כמו ישורון, בעט במיטיביו. הסיבה: הוא זכה לא רק בתמיכה נוספת מצד עיריית חיפה, אלא גם בהבטחה ממשרד החוץ לעזרה כספית ב־שנה הבאה, החליט לנהוג בעתונאים במידת החסכון, לתת להם רק שלישי אחד מהוצאות חייהם על הר הכרמל, העתונאים, המאוגדים בתא מבקרי סרטים, נאספו לדון אם יסעו גם השנה לחיפה, או יחרימוהו. פסטיבאלים גדולים ניהגים לארח על חשבונם את אנשי העתונות.

הסביר דוידון: השנה הביאה הנהלת הפסטיבל אורחים מן הנכר, הם עולים בכסף רב. מאחר שהוא מממן את הפסטיבאל במידה רבה מכיסו הפרטי, אינו יכול להלין ולהאכיל את עתונאי ישראל על חשבונו.

הסבירו העתונאים: דוידון מעוניין בהבאת אירחים שיהיו לו לתועלת מעשית. למשל: במאזי מדניה ש"יעזרו" לנתן (כרמל פילם) אכסלרוד בהכנת הסרט דון קישוט. פרט קטן: התסריט נכתב בידי יעקב דוידון.

בינתיים נטל דוידון את היזמה לידיו בשטח חשוב של הפסטיבאל: הכריז על מתן פרס הצבר לסרט העברי הטוב של השנה. אף על פי שהפרס ניתן בשנה שעברה על ידי המבקרים, תגובת המבקרים: רישום הצבר על שם איגודם הם.

סיכם את ישיבת איגוד המבקרים, שהיתה סוערת, יושב הראש שלו שמואל (ידיעות אחרונות) שמואליביץ: "אתם יודעים מה יתא פשר הדבר, אם נכריז מלחמה על דוידון, איגוד בעלי בתי הקולנוע (שוידון) הוא היושב ראש שלו, יבטל את כרטיסי ההזמנה החופשיים שלנו."

אולם המבקרים, שהריחו דם, גמרו אומר להרוג. אם לא את סרטי הפסטיבאל (שיחכן כי לא יראו אותם), לפחות את המציגים אותם.

סרטים

מוסיקה ומדיניות

ברור בהחלט — לאנשי הוליבוד — שכל מי שבא מעברו השני של מסך הכרזל הוא נבל, אלא אם כן הריהו פליט, כמו קאטרי ולנסקה (מארה אלברגוני), נערה פולגיה המגיעה לניו-יורק בשחיה, מטיילת למחרת בבוקר ברחובות הכרך בכסחון לא־מתקבל־ביותר־על־הדעת כשגופה יבש ושערה מטורק בקסדנות.

בניו-יורק היא נתקלת, בין היתר, ברוד־מרי קלוגי, זמרת בעלת מוג וקול, לורנץ מלכיו, זמר בעל קול ועוד ברנשים הנותנים לה את עזרתם, סוגעים בכך בחוק האמריקאי, אך זוכים לבסוף להסכמתו של נשיא ארצות הברית, גנרל אייק אייזנאוואר בכבודו ובעצמו.

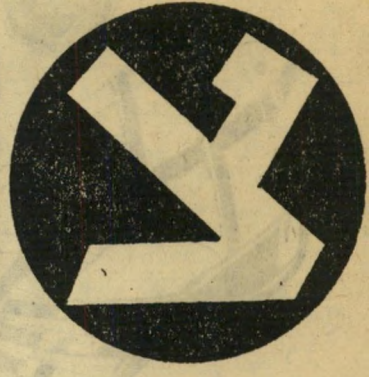
סיפוריק זה כוכבים מזמרים משמש עילה לכמה שירים טובים, כמה בדיחות לא רעות. קצת סחות תעמולה זולה, רגשות ושיר המשבח את ארץ החופש במרץ כה רב עד כי גם חברי ליגת הידידות ישראל־אמריקה חשים מבוכה רבה — והיה יכול לצאת סרט משעשע למדי. היה יכול...

בקצרה

אליבי, מפתח ייל מתחת למרבד ה־מדרגות הוא מרכז עלילת המתה בסרט האחרון של היציקוק, בו בילוש הרוצח פחות חשוב מהבילוש אחרי הבמאי, המו־פיע בסרט לשניה אחת.

• הרגיל כבר במימון יצירותיו הוא. הוא נתן תמיכה למטאטא בתנאי שיוצג רביו שכתב: מסים ונסלאות.
** סיכוי עיקרי לגבעה 24 אינה ענה.

צו עיריית

עקרת בית לאה סברדלוב

27

אשת מהנדס אזרחי זה חמש שנים, מנהלת בית הבראה גדול לפצועי צה-ל במזחמת העצמאות, טיפוסית לאה לבני הדור הצעיר. אומרת היא: אני אבחר בציונים הכלליים, כפי שבחרתי גם בשתי הפעמים הקודמות!

פועל

אליהו מזרחי

24

יליד הארץ, נשוי ואב לזרדה בת שש, לשעבר־מפקד ביתה באצ-ל ובעל־דרי־גה בצה-ל, התאכזב אליהו מתנועת החירות ששוב אינה מציגת את התנועה הזאומית ואומר: הפעם גם אני אבחר במסגרת הציונים הכלליים!

בוחרים

המוכס הזה
נחלת ע"ס
לכבשה חמש רגליים
וילה בורגנה